

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **T. B. N.**, zastoupený JUDr. Drahomírou Janebovou Kubisovou, advokátkou se sídlem Blahoslavova 186/II, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2007, č. j. OAM-10-480/LE-C09-C09-2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2008, č. j. 48 Az 33/2007 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Drahomíry Janebové Kubisové **s e u r č u j e** částkou 6767,75 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím ze dne 17. 10. 2007 zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný totiž dospěl k závěru, že důvodem odjezdu žalobce z vlasti byla snaha o získání finančních prostředků na splacení dluhu a že dotyčný v průběhu správního řízení neuvedl ani žádné azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu, které jej vedly k odchodu z vlasti, ani žádnou skutečnost, kterou by bylo možno podřadit pod vážnou újmu ve smyslu § 14a téhož zákona.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 29. 1. 2008 zamítl.

Předmětný rozsudek napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností. V jejím doplnění ze dne 8. 12. 2008 uvedl, že je přesvědčen o tom, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ať už přímo azylu, nebo doplňkové ochrany. Poukázal zejména na skutečnost, že příslušné orgány v jeho zemi negarantují dostatečně práva svých občanů a nejsou schopny zajistit jejich ochranu před takovými jevy, jako je korupce, bez níž nejsou běžní občané Vietnamu schopni důstojného života. V případě návratu by stěžovatel nebyl schopen vést důstojný život, neboť by po něm byly požadovány úplatky za účelem umožnění práce. Nadto se s ohledem na skutečnost, že odešel do zahraničí, kde požádal o azyl, obává pronásledování ze strany státních orgánů na místní úrovni. V této věci rozhodující orgány nezhodnotily jeho situaci objektivně a v důsledku toho došly k nesprávným závěrům. Stěžovatel dále namítl, že ani jeden z rozhodujících orgánů dostatečně nezkoumal jeho skutečnou situaci ve vztahu k otázce naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatel se na území ČR zdržuje již po dobu cca sedmi let, nemá v zemi původu žádnou rodinu a ani ekonomické či sociální zázemí. Svými osobními poměry je již vázán nikoli k zemi svého původu, ale k České republice, kde má stálou přítelkyni a dceru, která v případě, že mu nebude udělena mezinárodní ochrana a bude z ČR vyhoštěn, ztratí svého otce. Stěžovatel své argumenty týkající se humanitárního azylu uvedl i při vědomí toho, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a že záleží na uvážení správního orgánu, zda posoudí případ jako hodný zvláštního zřetele. I v těchto případech je však nutno správní uvážení provést tak, aby bylo v souladu s obecně uznávanými postupy a hodnotami.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že aplikace § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu byla dle jeho mínění na místě, jelikož stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. V takovém případě správní orgán není povinen zkoumat, zda existují podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 citovaného zákona, s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz). Žalovaný tedy navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Ve vztahu k námitce stěžovatele, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, ať už přímo azylu, nebo doplňkové ochrany, je třeba konstatovat, že v žalobě ke krajskému soudu žalobce pouze neurčitě namítl, že se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, a že se do Vietnamu

nemůže vrátit, neboť mu tam hrozí pronásledování. Sám však v řízení před krajským soudem tato obecná tvrzení nijak nespecifikoval. Konkrétnější důvody uvedl až v kasační stížnosti (např. že se z důvodu svého odchodu do zahraničí, kde požádal o azyl, obává po návratu pronásledování ze strany státních orgánů na místní úrovni). K těm však Nejvyšší správní soud v souladu s § 104 odst. 4 zákona s. ř. s. nepřihlíží, neboť se jedná o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Námitky stěžovatele, že má právo na udělení mezinárodní ochrany, tak zůstávají pouze v obecné rovině. K tomu již zdejší soud judikoval, že je primární povinností stěžovatele uvést některý azylově relevantní důvod či tvrdit, že na jeho situaci některý z důvodů vyjmenovaných v § 14a odst. 2 zákona o azylu vůbec dopadá. Bez tohoto tvrzení není možné konfrontovat skutkové závěry správního orgánu, potažmo krajského soudu, s konkrétním druhem ohrožení stěžovatele ve smyslu § 12, případně § 14a zákona o azylu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 2 Azs 105/2008 - 69).

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou, podle níž ani jeden z dosud rozhodujících orgánů dostatečně nezkoumal stěžovatelovu skutečnou situaci ve vztahu k otázce naplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu. Také k této otázce již existuje prejudikatura zdejšího soudu. Jak plyne např. z rozsudku ze dne 15. 9. 2005, sp. zn. 7 Azs 138/2005, v případě, že správní orgán aplikuje § 16 zákona o azylu, není již potřeba zkoumat, zda existují podmínky pro udělení humanitárního azylu dle § 14 citovaného zákona.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel žádný relevantní důvod přijatelnosti své kasační stížnosti neuvedl, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost jako nepřijatelnou; proto ji podle § 104a s. ř. s. usnesením odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Výše odměny ustanovené zástupkyně byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „advokátní tarif“), a to za dva úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení (bez porady s klientem) a v písemném podání týkajícím se věci samé ze dne 1. 12. 2008, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1050 Kč (zástupkyně zde snížila svou odměnu o polovinu v souladu s § 12 odst. 2 advokátního tarifu), 2100 Kč a 2 x 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 3750 Kč. Nejvyšší správní soud dále zástupkyni přiznal náhradu za cestovné ve výši 266,60 Kč (uplatněnou v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu, § 157 odst. 4 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a § 1 a § 2 vyhlášky č. 357/2007), náhradu za promeškaný čas ve výši 200 Kč (uplatněnou dle § 14 advokátního tarifu) a hotové výdaje vynaložené za tlumočnické služby ve výši 1750 Kč (§ 13 odst. 1 advokátního tarifu). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 801,15 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2

s. ř. s.). Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 6767,75 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2009

Žiřková

JUDr. Marie

předsedkyně

senátu